

KÖTTER TAMÁS

Egynek, kettőnek, mindegyiknek

Az éjszakáim szebbek, mint a nappalok

*„Láttam mindent, ami csak végbemegy a nap alatt,
és kiderült: minden csak hiábavalóság és szélkergetés.
Ami görbe, nem válhat egyenessé, ami nincs,
azt nem lehet számba venni.”*

(Prédikátorok könyve 1.)

Péntek délelőtt van. Az irodámban ülök, az asztalomnál. Elöttem annak az ügynek az aktája, amelyet tegnap vagy tegnapelőtt vagy kedden vagy hétfőn, vagy a múlt héten adott ide a főnököm, hogy nézzem át. Az aktával ma még nem foglalkoztam, és lehet, hogy tegnap sem. Helyette reggel óta híreket olvasok az interneten, és e-mailben vicceket küldök a kollégáimnak a szomszéd szobába. Megnézek egy videót, amit a cég egyik ügyfele küldött. Egy részeg férfi biciklizni akar, de állandóan elesik. A földön fekvé értelmetlen szavakat motyog. Miután háromszor egymás után megnézem, továbbküldöm a kollégáimnak és néhány ismerősömnek, más cégek más irodáiba. Beleolvasok az egyik jogi szaklapba, de gyorsan rájövök, hogy a cikkek egyáltalán nem érdekelnek. A konyhában kávézom, és beszélgetek a titkárnőkkel. Visszamegyek az irodámba, átnézem a fiókjaimat. Megpróbálok rendet rakni bennük. Tíz perc után megynom, abbahagyom.

Előveszek egy papírlapot, mert jegyzeteket akarok készíteni az ügyről, amelynek az aktája továbbra is érintetlenül hever az asztalomon. Jegyzetek helyett firkálok: három koponya, egy akasztófa akasztott emberrel, torony zászlóval, meghatározatlan geometriai formák. Saját tervezésű címer, benne kereszt, bástya és kardot tartó kéz. Haditerv nyilakkal és egy amőbaformával. Ráírom, hogy Bagdad. Tüzelő tank. Vele szemben égő tank. Nagyméretű női mell, szív alakú tetoválással. Egy pajzs, rajta kereszt. Vikingsisak szarvval. Tüzelő ágyú. Robotrepülőgép. Két sor egy rapszám szövegéből. Az új aláírásom mintái. Edzésterv nyárra.

Éppen egy keresztet rajzolok, amikor hallom, hogy a folyosón valaki a nevemet mondja. Azt hiszem, a főnököm az. Felismerem az egyik titkárnő hangját is, de olyan halkán beszél, hogy egy szót sem értek belőle. Abban viszont egészen biztos vagyok, hogy az ügyről beszélnek, amelynek az aktája ott fekszik az asztalomon. Lehet, hogy valami lényegtelen apróságról van szó. De az is lehet, hogy fontos. Elfog az idegesség.

Ha a főnököm bejön, a következőket fogom mondani neki: Az ügyfelek minden üzenetére válaszoltam, és napi rendszerességgel elküldtem nekik a riportokat is. Részletes összefoglalókat készítettem a tárgyalásokról, megbeszélésekről és szövegjavaslatokat is írtam az ügyet lezáró szerződéshez.

Gyorsan átnézem a kimenő üzeneteimet. A legnagyobb megdöbbenésemre az elmúlt négy napban kizárólag a kollégáimnak küldtem leveleket. Pornóoldalak linkjei, viccek, néhány elmosódó fotó, amit a mobilommal készítettem csütörtök, péntek vagy szombat este valamelyik klubban.

Nem találok viszont a riportokat, részletes összefoglalókat és szövegjavaslatokat az ügyet lezáró szerződéshez, amelyeket emlékeim szerint az elmúlt néhány napban készítettem. És nem találok azokat az észrevételeket sem, amelyeket mások javaslataihoz és szövegtervezeteihez írtam. Csendben várok tíz percig, de senki nem jön be az irodámba. A főnököm hangját sem hallom. Hátradőlök. Azután egy repülőt rajzolok az égő tank fölé.

Tizenegy óra felé eszembe jut, hogy még nem tudom, kivel töltöttem az estét. Nem akarok kockáztatni, ezért üzeneteket küldök minden nőnek, akit egy, kettő vagy három vagy még több hete, csütörtök, péntek vagy szombat este ismertem meg. Többségükre nem vagy csak halványan emlékszem. Az egyik számhoz még nevet sem írtam, csak annyit, hogy „a lehetőség”.

Az üzeneteket a következő szöveggel küldöm el: Ma este? Vacsora? Találkozunk? Éjfél Mygnon! Éjfél Ötkert! Éjfél Oscar! Éjfél Mix! Éjfél Creol! Éjfél Symbol! Látni akarlak! Találkozunk! Bulizol ma valahol? Összefutunk? Fussunk össze! Hiányoztál! Szeretnék újra látni! Az üzeneteimre egy óra elteltével egyedül Ági2 válaszol. Ő is csak annyit, hogy ott lesz.

Ági2-t egy hete vagy két hete, csütörtökön vagy pénteken vagy szombaton ismertem meg az Oscárban. Az is lehet, hogy az Ötkertben. Ági2 harminchárom vagy harminnégy vagy harmincöt éves. Szingli, de az is lehet, hogy válófélben van, vagy együtt él ugyan a férjével, de szerinte már elhidegültek. Lehet, hogy a társas magányról is beszélt. Gyereke vagy van, vagy nincs. A Shellnél titkárnő vagy asszisztens vagy marketinges. Persze az is lehet, hogy az Auchannál dolgozik. Érdeklí az ezotéria, hisz a lélekvandorlásban. Biztos benne, hogy Kleopátra vagy I. Erzsébet vagy Sissi korában egyszer már élt.

Úgy emlékszem, az arca inkább helyes, mint átlagos. A haja szőkésbarna, félhosszú vagy rövid. Tűrhetően öltözködik. Abban biztos vagyok, hogy nem feküdtünk le.

Ági2-nek magamról valószínűleg annyit mondtam el, hogy társtulajdonos vagyok egy ügyvédi irodában. Már nem dolgozom konkrét ügyeken. Néha bemegyek ugyan, és konzultálok a többi tulajdonossal a fontos perekről, de az időm nagy részét a készülő regényem írásával töltöm. Már leszerződtem rá az egyik kiadóval. A regényemet röviden úgy foglalthattam össze neki, hogy dühkítőres az egyre személytelenebb társadalom ellen. A főhős, aki én is lehetnék, a multinacionális világ tipikus csúcsvezetője. Egész életét a pénz irányítja. Csakhogy a főhősnek van egy titka: hihetetlenül művelt és kifinomult ízlésű. Szereti a filozófiát, a klasszikus zenét, a reneszánsz művészetet és a misztikus Keletet. Álarca mögött mélyen lenézi a pénzvilág vezetőinek üres életét. Egy napon otthagyja az állását, ezzel együtt a régi életét. Indiába utazik, ahol ősi iratokat tanulmányoz, majd misztikus utazásra indul a Gangesz mentén. Végül eljut Tibetbe, ahol megtalálja önmagát. A könyvben szerepel egy lány is, akit a repülőgépen ismer meg. Mumbaiban elveszíti, de az utazás során újra egymásra talál, és Tibetbe már együtt érkeznek meg.

Ági2-nek a magánéletemet firtató bátortalan kérdésére valószínűleg azt válaszoltam: nincs senkim, egyedül élek. Félek új kapcsolatot kezdeni, nehezen szavazok bizalmat. Sokszor megégettem már magam. Ugyanakkor kimondhatatlanul vágyom a szeretetre.

Gondolom, azt is elmeséltem neki, hogy nyaranta vitorlázom a Balatonon vagy az Adrián. Bortúrákra és borvacsorákra járok. Rendszeresen sportolok. Gyakran utazom külföldre. Imádom Barcelonát, Rómát, Toscanát, a görög szigeteket. Minden évben átúszom a Balatont. A Káli-medencében van egy parasztházam úszómedencével. Gyakran töltöm ott a hétvégéket, egyedül. Ilyenkor elmélkedem, és olvasgatok. Ott vagyok talán a legboldogabb.

Ez persze nagyrészt hazugság. Valójában alkalmazott vagyok egy nemzetközi ügyvédi irodában. Természetesen van céges mobilom és életbiztosításom. Autót nem kaptam, az már nem jár a beosztásomhoz. Van saját kocsim, de nem valami nagy szám, és már nyolc éves. Évekkel ezelőtt elváltam. Azóta, néhány futó kapcsolatot leszámítva, egyedül élek. Két gyerekem van. A gyerektartás a fizetésem felét viszi el. Csütörtök, péntek, szombat este az éjszakát járom, hogy nőket szedjek fel, olyanokat, mint Ági2. A többi estémet általában otthon töltöm. Tévézek vagy az internetről letöltött mozifilmeket nézek. Egy garzonban lakom Pesten. Ha egy Ági2-höz hasonló nőt fel tudok vinni magamhoz, azt hazudom, hogy ez amolyan városi kislakás. Kizárólag azért tartom fenn, hogy ha a belvárosban támad kedvem szórakozni, legyen hol aludnom. Az igazi lakásom Budán van.

Néha a kollégáimmal kibérelünk hétvégére egy vitorlást a Balatonon. Nincs kabrióm. A szüleimnek viszont van egy házuk Almádiban. A nyolcvanas években építették, és úgy is maradt. Úszómedence nincs. Egyszer tényleg elkezdtem írni egy regényt. Az első oldalig jutottam, de már az sincs meg.

Miután Ági2-vel hosszasan csókolóztunk az Oscárban, de az is lehet, hogy az Ötkertben, azt hiszem, megígértem neki, hogy körbeautózzuk a Balatont. Vitorlázunk az Adrián vagy a Balatonon, vagy mindkettőn. Bortúrára megyünk Villányba vagy Tokajba. Elutazunk Barcelonába, Párizsba, Rómába, vagy kabrióval beutazzuk Toscanát. Elmegyünk a házamba, a Káli-medencébe, és nem csinálunk mást, mint finom borokat iszunk a medence partján, és közben az élet nagy dolgairól beszélgetünk.

Ági2, miután csókolóztunk az Oscárban vagy az Ötkertben, vagy a két hely valamelyike előtt, vagy a taxiban, amivel hazavittem, valószínűleg azt mondta: komoly, stabil kapcsolatra vágyik. Nem akar az első alkalommal lefeküdni senkivel. Ezen ő már rég túl van. Meg akar ismerni. Minél több dolgot szeretne megtudni rólam. Beszélgetni akar velem. Mint ember érdeklém. Értékesnek tart.

Délután kettőig várok. Hátha Ági2-n kívül valaki más is válaszol, de nem történik semmi. Végül küldök neki egy üzenetet: Az Ötkertben éjfélkor. Rendben, válaszolja azonnal.

Amíg az Ötkertben Ági2-re várok, iszom egy vodkaalmát, járok egyet a tömegben, közben olyan arcot vágok, mintha keresnék valakit. Állok és a táncoló tinikurvákat bámulom. Találkozom két kollégámmal. Kényszeredett beszélgetésbe kezdünk, de nem árurom el nekik, hogy várok valakire. Végül azzal a hazugsággal hagyom ott őket, hogy átmegyek az Oscárba. Csókolózó leszbikusokat figyelek egy oszlop takarásából, azután odatáncolok két húsz év körüli, egyetemista kinézetű lányhoz, de úgy tesznek, mintha nem vennének észre. Megint belebotlok a kollégáimba, úgyhogy azt hazudom nekik, mindjárt indulok az Oscárba. Veszek még egy vodkaalmát, elmegyek vécére, azután vissza a bárpulthoz, és szemezni kezdek egy fekete hajú nővel. Harmincnak nézem. Behellőzök neki, és éppen odamennék hozzá, amikor Ági2 megérkezik a barátnőjével.

Ági2 úgy százhetven magas, a haja sötétbarna, az alakja átlagos, a melle kifejezetten nagy. Az orra kicsit ferde. A szeme szép. A Tescónál dolgozik, és tényleg Ági a neve. A barátnőjét Mártinak hívják.

Márti magasabb Ági2-nél. Hosszú szőke haját kibontva hordja. A lába hosszú, a fenéke sokkal szebb, mint Ági2-é. A melle alma formájú, de nem olyan nagy, mint a barát-nőjéé. Fekete koktéluhát visel, magas sarkú cipővel. Elegánsabb, mint Ági2, akin csak egy farmer van meg egy top. A Coránál dolgozik. Úgy tűnik, egyedül él, és nincs gyereke. Miután Márti elmegy, hogy megkeresse a barátait, Ági2 megkérdezi tőlem, mért nem hívtam fel hetekig, mikor megyünk vitorlázni, mikor megyünk bortúrára, Barcelonába, Párizsba, Rómába, és mikor utazzuk be kabrióval Toscanát. Azt is nagyon várja, hogy végre a Káli-medencében, a parasztházamban olvashassa a regényemet, jó borok mellett.

Nem jövök zavarba. Külföldön voltam üzleti ügyben, mondom. Előtte vitorlásversenyen, azelőtt egy fontos peren dolgoztam, így nem jártam sehova. A regényemet nem-sokára befejezem, de addig senkinek sem akarom megmutatni, a szerkesztőmön kívül, mert babonás vagyok. Megsimogatom a fenekét, adok egy puszit az arcára, azután mindkettőnknek hozok még egy italt.

Állunk a tömeg szélén, és bámuljuk az embereket. A leszbikusok most egymást simogatva táncolnak. A két egyetemista kinézetűt nem látom. Megint előkerülnek a kollégáim, akiknek az előbb azt hazudtam, hogy az Oscárba megyek. Integetek nekik, közben átölelem Ági2-t. Savanyú képpel visszaintenek, de nem jönnek oda hozzánk.

Fél óra után visszajön Márti. Veszek neki is egy italt. Hármásban bámuljuk tovább a táncolókat. Tíz perc múlva Ági2 végez az italával, és elmegy vécére. Látom, ahogy beáll a sorba a női mosdó előtt. Megvárom, amíg a sorral együtt lassan eltűnik a folyosón. Rámosolygok Mártira, és gyorsan elmesélem neki, hogy társtulajdonos vagyok egy nagy ügyvédi irodában. Már nem dolgozom konkrét ügyeken. Néha ugyan bemegyek, és konzultálok a többi tulajdonossal a fontos perekről, de az időm nagy részét a készülő regényem írásával töltöm. Már leszerződtem rá az egyik kiadóval. A regényemet röviden úgy foglalom össze, hogy dühkitörés az egyre személytelenebb társadalom ellen. A főhős, aki én is lehetnék, a multinacionális világ tipikus csúcsvezetője. Egész életét a pénz irányítja. Csakhogy a főhősnek van egy titka: hihetetlenül művelt és kifinomult ízlésű. Szereti a filozófiát, a klasszikus zenét, a reneszánsz művészetet és a misztikus Keletet. Álarca mögött mélyen lenézi a pénzvilág vezetőinek üres életét. Egy napon otthagyja az állását és ezzel együtt a régi életét. Indiába utazik, ahol ősi iratokat tanulmányoz, majd misztikus utazásra indul a Gangesz mentén. Végül eljut Tibetbe, ahol megtalálja önmagát. A könyvben szerepel még egy lány, akit a repülőgépen ismer meg. Mumbaiban elveszíti, de az utazás során újra egymásra találnak, és Tibetbe már együtt érkeznek meg.

Noha Márti nem kérdezi, elmondom neki: nincs senkim, egyedül élek. Félek új kapcsolatba kezdeni, mert nehezen szavazok bizalmat. Sokszor megégettem már magam. Ugyanakkor kimondhatatlanul vágyom a szeretetre.

Elmesélem: nyaranta vitorlázom a Balatonon vagy az Adrián. Bortúrákra és borvacso-rákra járok. Rendszeresen sportolok. Gyakran utazom külföldre. Imádom Barcelonát, Rómát, Toscanát, a görög szigeteket. Minden évben átúszom a Balatont. A Káli-medencében van egy parasztházam úszómedencével. Gyakran töltöm ott a hétvégéket. Egyedül. Ilyenkor elmélkedem, és olvasgatok. Ott vagyok talán a legboldogabb.

Miután hosszasan csókolózunk a taxiban, megígérem neki azt is, hogy körbeautózzuk a Balatont. Vitorlázunk az Adrián vagy a Balatonon, vagy mindkettőn. Bortúrára megyünk Villányba vagy Tokajba. Elutazunk Barcelonába, Párizsba, Rómába, vagy kabrióval beutaz-zuk Toscanát. Elmegyünk a házamba, a Káli-medencébe, és nem csinálunk mást, mint finom borokat iszunk a medence partján, és közben az élet nagy dolgairól beszélgetünk.

Csendben ülünk a taxiban. Úgy érzem, már mindent elmondtam, amit csak tudtam és amit csak lehetett. Márti a vállamra hajtja a fejét, és bamba képpel bámulja a sofőr vállá felett az előttünk haladó kocsi hátsó lámpáit. Én a kezét fogom, és közben nézek ki a taxi ablakán a kívülágított kirakatokra.

Az Andrassy úton a hirdetőoszlopokra nagy fehér papírlapokat ragasztottak. Se kép, se szöveg nincs rajtuk. Egy új reklámkampány plakátjai lehetnek. Majd a jövő héten rájuk ragasztanak egy részletet, aztán a következő héten egy újabb részletet, és ez így megy majd heteken át, amíg a reklám minden egyes darabja a helyére nem kerül. Végül film, parfüm, óra, tévésorozat vagy bármi más eladható dolog reklámja lesz belőlük.

Már az Oktogonon járunk, amikor eszembe jut, hogy még nem mondtam el Mártinak: a lakásom amolyan városi kislakás, kizárólag azért tartom fenn, hogy ha a belvárosban támad kedvem szórakozni, legyen hol aludnom. Az igazi lakásom Budán van. De az alkoholtól fáradt vagyok és tompa. Végül úgy döntök, hogy ezt majd a ház előtt mondom el neki vagy fenn a lakásban.

A taxi rádiójából monoton gépzene szól, amit újra és újra elnyom a diszpécser hangja. A Mygnonba, az Ötkertbe, az Oscárba, a Mixbe, a Creolba, a Symbolba és más helyekre küld kocsikat. Egy pillanatra eszembe jut Ági2, de rögtön el is felejttem. Ránézek az órámra. Hajnali három van, szombat reggel. Ez a február utolsó napja. Holnap már vasárnap lesz, március és tavasz. És megint kezdődik egy hét, újabb csütörtökkel, péntekkel és szombattal. Ránézek Mártilra. Visszanéz. A tekintete olyan, mintha várna tőlem valamit. Kicsit gondolkodom, aztán rámutatok az egyik fehér lapra a hirdetőoszlopon: – Tudtad, hogy ezek rákellenes plakátok?

– Tényleg? – kérdezi csodálkozva. – Nincs rájuk írva.

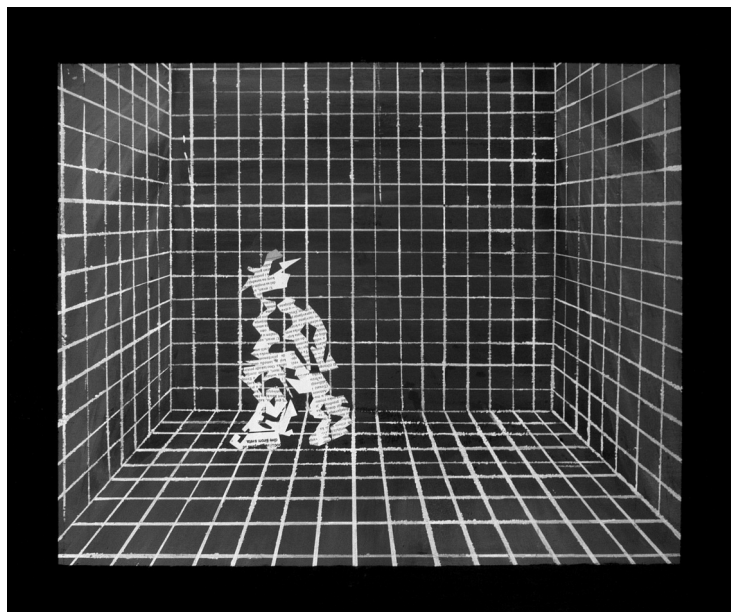
– Micsoda?

– Hát az, hogy rákellenesek.

– Nem kell, hogy rájuk legyen írva – mondom neki, és közben mélyen a szemébe nézek.

– Biztos?

– Egészen biztos. – Magamhoz húzom, és csókolózni kezdünk.

Robert Fico Miró műtermében, 2010

